

нава презъ Нови-Пазаръ и стига до станция Крайна на българо-румънската граница.

На самата гара става доста оживена търговия предимно съ зърнени храни (тукъ има *житна борса*); има складове за дървенъ строителенъ материалъ, керамична фабрика и др.

Нови-Пазаръ отстои на нѣколко километра отъ Каспичанъ. Тукъ има каолинова мина.

Провадия (527 км.) Малъкъ станционенъ бюфетъ. На три км. отстои спирка Добрина. Съобщение съ града — файтони.

Провадия е втора станция отъ Каспичанъ. Намира се въ покрайнината на Делиормана, върху двата брѣга на провадийската рѣка, която извира отъ делиорманскитѣ височини и се влива въ Девненското езеро. Градътъ е въ единъ тѣсенъ долъ, заобиколенъ съ стрѣмни бѣли до 100 м. високи скали. Близо до града се намира крепостта „*Калето*“ съ надписи отъ време на българскитѣ князе (IX в.).

Градътъ е свързанъ съ шосета съ всички по-голѣми села на околията, а сѣщо и съ Шуменъ и Варна. Пжтя, който води отъ тукъ презъ Айтоския проходъ за Айтосъ въ Южна България на ж. п. линия Пловдивъ — Бургазъ е извънредно живописенъ и романтиченъ. Минава се покрай скалисти мѣста и презъ малки тунели. 80 километровия пжтъ Провадия — Айтосъ се минава най-добре съ автомобилъ (има редовенъ рейсъ Варна — Бургазъ).

Отъ голѣмата война насамъ, Провадия напредна бързо и днесъ е единъ важенъ търговски центъръ, съ богатъ хинтерландъ и голѣма търговия съ зърнени храни. Тукъ вирѣятъ всички видове зърнени храни, а сѣщо така много добре и лозята. Въ околността на Провадия сж открити камено солни залежи, които се използватъ отъ държавата и частни лица.

Населението е българско и турско. Сносенъ хотелъ